

[Helge Larsen.]

skatteloven i overensstemmelse med det, som var aftalt. Regeringspartierne måtte imidlertid ud fra deres vurdering af den økonomiske situation og med det ansvar, de måtte føle over for landets økonomi, foreslå og gennemføre den bundne opsparing for ikke at risikere et alt for voldsomt efterspørgselspres. Den økonomiske linje, som regeringspartierne derved fastlagde, har efter min vurdering vist sig at være rigtig, og den ønsker vi at falstholde også i fremtiden.

Det ærede medlem hr. Poul Møller hævdede, at den økonomiske balance, der er til stede i samfundet i øjeblikket, vil blive strammet ved opretholdelse af den bundne opsparing. Det ærede medlem siger altså her ganske åbent „den økonomiske balance, der er til stede i samfundet“, men jeg synes, at det ærede medlem overser noget væsentligt, nemlig at denne økonomiske balance er til stede i kraft af omsforliget, i kraft af helhedsløsningen, men at den også er til stede i kraft af et meget højt renteniveau, et renteniveau, som oppositionen med rette har fremhævet som værende et af de højeste i Europa. Vi fik en lille lettelse gennem diskontonedesættelsen i august, men vi har stadig et meget højt renteniveau, som er særdeles generende for erhvervslivet i alle dets grene. Når man taler om den økonomiske balance, der eksisterer i øjeblikket, må man ikke glemme, at den altså som forudsætning har denne meget høje rente, og derfor ønsker mit parti — hvad jeg også sagde under åbningsdebatten — at den lettelse i den økonomiske situation, som yderligere må ske, skal ske via en lettelse i renten, altså via en diskontonedesættelse og en stigning i obligationskurserne. Vi anser dette for at være vigtigere end at give anledning til øget forbrug.

Ud fra disse betragtninger anbefaler vi både at opretholde den bundne opsparing og at gennemføre de ændringer, som her er foreslået.

Aksel Larsen: Det havde jo nok været ønskeligt, om det oprindelige lovforslag om den bundne opsparing havde været affattet i overensstemmelse med det ændringsforslag, der her foreligger, og ifølge hvilket man ganske vist ikke vil indføre seks raters

betaling, men derimod dele de to rater i hver tre. På den anden side er dette lovforslag kommet, og vi må behandle det, men jeg kan ikke undlade ved denne lejlighed at fremkomme med nogle mere almindelige eller, om man vil, mere principielle betragtninger.

Der kan forekomme situationer, hvor det er rimeligt og nødvendigt, at staten optager lån enten til investeringer, som igen senere vil give afkastning og forøge landets velstand, eller til styrkelse af valutabeholdningen. Hvis der ikke i situationer, hvor staten anser det for nødvendigt at optage lån, er mulighed for at optage lån i udlandet eller gennem bankerne, ja, så kan det naturligvis være nødvendigt og rimeligt at søge lån optaget ved at udskrive det som tvangslån hos borgerne; men i så fald bør man kun gøre det, hvis pengene skal bruges til fornuftig investering, f.eks. i boligbyggeri, idet man samtidig gennem sådanne lån eller sådan bunden opsparing kan bidrage til ikke at nedsætte, men at flytte befolkningens forbrug fra måske mindre samfundsgavnligt til mere samfundsgavnligt forbrug. Der kan også forekomme situationer, hvor befolkningens forbrugsmuligheder er løbet forud for produktionen. Dette burde ganske vist ikke være tilfældet; det burde kunne forebygges, men det sker altså, og vi har desværre sørgeligt mange eksempler på, at det ikke bliver forudset eller forebygget, og så kommer den situation, hvor man griber til forbrugsbegrænsende foranstaltninger for at hæmme det for store forbrug.

Jeg kan i og for sig også godt forstå dette, og jeg vil tillade mig som en art reminiscens af den diskussion, vi havde i går, og til oplysning for det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at citere et punkt af vort arbejdsprogram, som blev vedtaget på socialistisk folkepartis kongres, og hvor vi netop beskæftiger os med problemerne om økonomisk samordning og investering. Vi fremhæver her som hovedsynspunkt — jeg beder om tilladelse til at citere — :

„I det lange løb kan intet land uanset samfundsform opretholde større udgifter til forbrug og investering, end produktionen kan dække. En investeringsaktivitet og et forbrug ude af kontrol vil medføre fare for valutabalancen og for inflation.“